

РЕШЕНИЕ № 172

гр. Перник, 17 ноември, 2011г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди и единадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Слава Георгиева

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 339/2011 г. по описа на Административен съд Перник, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 204, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 104, ал. 1 и чл. 61 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

По изложените в исковата молба съображения и такива направени в открито съдебно заседание от адвокат пълномощника на жалбоподателя, както и като взе предвид изменението на исковите претенции по реда на чл. 214, ал. 1 от ГПК ищеца Е.В.С. моли да бъде осъден ответника Община Перник да му заплати сума в размер на 11 502лв., представляваща обезщетение за оставането му без работа за периода от 11.12.2009г. до 11.10.2010г., ведно с лихвата за забава върху главницата, считано от 15.02.2010г. до 18.03.2011г., както и до окончателното изплащане на сумата, както и да бъде осъден да заплати сума в размер на 1800лева, представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск за същия период. Моли се да бъдат присъдени и направените по делото разноски.

Ответника по иска Община Перник чрез процесуалния си представител е изразил становище за неоснователност на иска. В писмени бележки развива съображения за основателност на иска за присъждане на обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл в размер на 10брутни възнаграждения, доколкото бъде извършено прихващане на неоснователно получени от жалбоподателя суми. По отношение на иска представляващ обезщетение за неползван платен годишен отпуск се позовава на противоречива съдебна практика и предоставя на съда да реши спора. Претендира присъждане на разноски.

Административен съд Перник, след като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните по реда на чл. 204 от АПК, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Съдът намира за доказано по делото, че между страните е съществувало служебно правоотношение. Със Заповед № 47 от 09.12.2009г. Кмета на община Перник е прекратил служебното правоотношение с жалбоподателя на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, считано от 11.12.2009г.. Видно от същата заповед ищеца е заемал длъжност: Директор в Дирекция “Административно-правно информационно и техническо обслужване” в община Перник. Заповедта за прекратяване служебното правоотношение е обжалвана и с решение № 43 от 17.03.2010г., постановено по АД № 542 по описа на Административен съд Перник за 2009г. е отменена като незаконосъобразна. С решение № 15467 от 15.12.2010г., постановено по АД № 5385/2010г. по описа на ВАС на Република България е оставено в сила решението на първоинстанционния съд. Така изложеното се подкрепя и от констатациите на назначеното по делото вещо лице, което е установило при проверката на документите съхранявани при ответника, че е налице досие на жалбоподателя и същият е бил в служебни правоотношения с ответника по делото. Всичко това доказва недвусмислено

съществуването на служебно правоотношение между страните по делото, което обстоятелство не се и оспорва. Не се оспорва и обстоятелството, че ищеца за процесния период е останал без работа и не е работил по трудово или служебно правоотношение, нито е получавал други обезщетения.

Предвид на така установеното от фактическа страна съдът намира, че предявеният иск е допустим и основателен. Предявен е след отмяна на административния акт по съответния ред, съгласно чл. 204, ал. 1 от АПК. Заповед № 47 от 09.12.2009г. на Кмета на община Перник е отменена като незаконосъобразна, с влязло в сила решение. В периода от уволнението 11.12.2009г. до неговата отмяна между страните няма спор, че жалбоподателят е останал без работа. Това обстоятелство е видно и от представените по делото трудова книжка и осигурителна такава. С оглед на това настоящия състав приема, че искът е основателен и е доказано по несъмнен начин в случая, че ищецът е останал без работа и следва да му се присъди обезщетение. Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е относима към конкретна хипотеза и то при общите основания за прекратяване на служебните правоотношения. В случая служебното правоотношение на ищеца е прекратено едностранно на осн. чл., 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл., като въпросът относно размера на обезщетението при едностранно прекратяване при отмяна на заповедта за прекратяване, не е уреден. Разпоредбата на чл. 121, ал. 1 ЗДСл не указва какъв е размера на дължимото се обезщетение, поради което по аналогия в случая следва да се приложи нормата на чл. 104, ал. 1 като се приеме, че дължимото обезщетение не може да надвишава brutното трудово възнаграждение за 10 месеца. Исковата претенция за обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за оставането без работа по служебно правоотношение е за целия период от 10 месеца след прекратяване на служебното правоотношение. Правото на държавния служител да иска полагащото му се обезщетение, се обективира с разпоредбата на чл. 121, ал. 1 ЗДСл и е свързан със защитата срещу незаконното прекратяване на служебното правоотношение и включва възможността за търсене на дължимо обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение. С оглед на това и след като настоящия състав взе под внимание изслушаната и неоспорена от страните съдебно икономическа експертиза приема за установено, че предявеният иск по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е доказан по размер. Видно от основното и допълнение към заключението на експерта е, че brutното възнаграждение получено от ответника за месеца предхождащ прекратяване на служебното правоотношение е в размер на 1150.20лв. и е в същия размер към дата на признаване уволнението за незаконно, като експерта се е съобразил и с Постановление на МС № 46 от 26.02.2009г., като размера на 10 brutни работни заплати е 11 502лева и съответства изцяло на исковата претенция. С оглед на това иска по чл. 104 от ЗДСл следва да се уважи. Върху претендираното обезщетение следва да бъде присъдена и законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, така както е предявена. Поради характера на отговорността на ответника и липсата на уредба в ЗДСл и в Кодекса на труда относно началната дата, от която се дължи лихва върху обезщетенията следва да се приложат общите правила на ЗЗД относно неизпълнение на задълженията. Съгласно чл. 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. При безсрочните задължения каквото е това по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл длъжникът изпада в забава след като бъде поканен от кредитора. Поканата като условие за изпадане в забава е абсолютно необходима, когато няма определен срок за изпълнение. По делото няма данни, а не се и твърди, такава да е връчвана, поради което и лихва за забава се дължи от датата на предявяване на иска 18.03.2011г. до окончателното изплащане. С оглед на тези съображения съдът намира, че като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена исковата претенция на

ищеца за заплащане от ответника на сумата от 1278 лева, представляваща лихва за забава върху обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода от 15.02.2010г. до 18.03.2011г.-датата на предявяване на настоящите искиви претенции.

Иска за заплащане на неползван платен годишен отпуск е с правно основание чл. 61 от ЗДСл. Същият се явява допустим, тъй като е последица от отменената, с влязло в сила решение заповед на кмета на община Перник описана по-горе.

В конкретния случай се претендира обезщетение за оставане без работа за период, в рамките на законовия десетмесечен срок. В рамките на този 10 - месечен период, видно от приложените преписи на трудовата и осигурителна книжка, ищецът не е работил по друго служебно или трудово правоотношение за времето от 11.12.2009г. до 15.12.2010г.. Ответникът не е ангажирал доказателства, че е изплатил обезщетение на ищеца по чл. 61, ал. 2 ЗДСл - за неизползван платен годишен отпуск, което е в негова тежест и не оспорва заключението на вещото лице в тази връзка. Съгласно нормата на чл. 61, ал. 2 от ЗДСл, при прекратяване на служебното правоотношение, размерът на паричното обезщетение за компенсиране на неизползваните дни платен годишен отпуск се определя съобразно размера на brutната заплата, определена на държавния служител, към датата на прекратяване на служебното правоотношение. От заключението на вещото лице неоспорено от страните, се установява, че полагаемият се платен годишен отпуск на С. за периода 11.12.2009г. до 28.12.2010г., когато е прекратено повторно служебното му правоотношение е в размер на 2519.50 лв. и същото не е изплатено от ответника. С оглед на това е основателна и претенцията за присъждане на парично обезщетение за неизползваните дни платен годишен отпуск по реда на чл. 61, ал. 2 от ЗДСл в размер на 1800 лв., така както е предявена. В писмената защита представена от пълномощника на ищеца след даване ход по същество на делото, същия заявява, че претенцията за платен годишен отпуск следва да бъде уважена до размера определен от вещото лице, а именно 2519.50 лева, но в съответствие с чл. 214 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, размера на предявения иск не е изменен до приключване на съдебното дирене, а след това, поради което не следва да бъде присъждан. С оглед на това като доказана по размер следва да бъде присъдена претендираната от ищеца сума, която е в размер на 1800 лева. Върху посочената сума се дължи и законната лихва от датата на завеждане на исквата молба 18.03.2011г. до окончателното плащане.

По делото се представя определение по ГД № 2606 по описа на пернишки районен съд за 2011г., от което е видно, че между същите страни има образувано съдебно производство, с претенция да бъдат възстановени получени от ищеца обезщетения по Заповед № 47 от 09.12.2009г. на Кмета на община Перник. В настоящето производство, не се представят доказателства за ликвидност и изискуемост на вземането, не се иска спиране производството по делото, а напротив твърди се и не се оспорва от страните, че е налице висящо съдебно производство пред друг по степен съд, на друго правно основание, което не е приключило със влязъл в сила съдебен акт. Горното мотивира състава да приеме, че искането за прихващане се явява недопустимо и следва да бъде оставено без разглеждане.

При този изход на спора, основателна се явява и претенцията за присъждане на направените по делото разноски, като ответникът дължи да заплати на ищеца сумата от 800 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 09.03.2011г. и направени разноски за съдебно икономическа експертиза. АПК е предвидил изрично, че за неуредените въпроси в производствата за обезщетение е приложим ЗОДОВ, които указва, че такси и разноски не се дължат предварително. С оглед на това и при този изход на делото следва да бъде осъден ответника да заплати по сметка на Административен съд Перник 10лв. държавна такса

за образуване на делото, съгласно Тарифа № 1 към Закона за държавните такси за таксите, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието, като за физически лица стойността ѝ е 10 лева.

Водим от гореизложеното Административен съд Перник

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Община Перник да заплати на Е.В.С. сумата от 11 502 лева /единадесет хиляди петстотин и два лева/, представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител за периода от 11.12.2009 г. до 11.10.2010 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба 18.03.2011г. до окончателното плащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Е.В.С. иск за заплащане на сумата от 1278 лв. представляваща лихва за забава върху обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

ОСЪЖДА Община Перник да заплати на Е.В.С. сумата от 1800 лева /хиляда и осемстотин лева/, представляваща платен годишен отпуск за периода от 11.12.2009 г. до 28.12.2010 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба 18.03.2011г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Община Перник да заплати на Е.В.С. направените по делото разноски в размер на 800 лева /осемстотин лева/.

ОСЪЖДА Община Перник да заплати 10лева държавна такса за образуване на делото по сметка на Административен съд Перник, ведно със законната лихва върху държавни вземания, считано от влизане в сила на решението.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия: